

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΓΡΗΣ

Δέκατον κι' ἔδδουον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἔδρεύουεν τῶν Παρθενῶνων.

'Ἐτος χίλια κι' ἐννιάκοντα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρώσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ καὶ φράγματα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη — δέκα φράγματα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τελεπῆ
ἐτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγμα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη κι' εἰκοστή,
τοῦ Παρλιμέντου μάχη θαυμαστή.

'Ἐπτακόσια καὶ δέκα κι' ἑπτὰ,
τὰ Ταμεία γεμάτα λεπτὰ.

**Περικλέτος, Φασουλῆς,
μέσ' ὅσῃ δάλα τῆς Βουλῆς.**

Φ.—

Σοβαρὸς καὶ πάλιν ἔλα,
ποῖα μάχη φοιτῆ!...
κύττα γύρω σου καπέλα,
ποῦ 'σκορπίσθησαν ἔχει.

Βλέπε φρίττων. Βλέπε τρέμων...
νὰ καπέλα κι' ὄμπρελινα,
νέα λάφυρα πολέμων
ὄσν τὰ πρῶτα μας ἔκεινα.

Πάλιν τῶν ἀγῶνων Μούσα
πρὸς παιῖνας μὲς καλεῖς...
σὺ θριάμβους ἀντηχοῦσα
μῆνιν αἰεὶ Βουλῆς,
ποῦ μεγάλη καὶ βροντώσα
ξανασκόρπισε φωτιὰ,
κι' ἔπρασεν καπέλα τόσα
κατὰ γῆς φαρδιὰ πλάταια.

Καιροὺς καὶ χρόνους δὲν εἶδες, Μούσα,
κανένα πόλεμον Ἑλληνικόν,

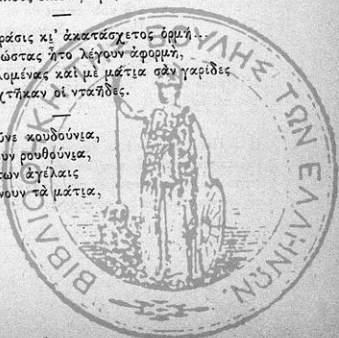
καὶ δὲν ἠκούσθης καλλιερωνοῦσα
κανένα τράπειον Βουλευτικόν.

'Αθηνοστόμος καὶ τώρα πάλιν
νέαν ἰξόμνησε ρητόρων πάλιν,
ὅπου 'στὰς δάφνας Ματιῶν, Φαραλιῶν,
καὶ τόσων τόπων τρὶς εὐκλειῶν,
προσθέτει κι' ἄλλας ἀγῶνων ἄλλων,
ἐνδοσφύρας τῶν πικραῶν.

'Ἐχειροκρότησαν ξανά τὰ πλήθη
τὴν νέαν μάχην τῶν Βουλευτῶν,
ἕνας ἐπρόταξε γενναῖα στήθη
πρὸς ἄλλους εἰκοσι, πρὸς ἑκατόν.

Ποῖος σάλος, ποῖα δράσις κι' ἀκατάσχετος ὄρη...
ὁ Σταυρόπουλος ὁ Κώστας ἦτο λέγων ἀρομῆ,
καὶ μὲ ράβδους παλλομένους καὶ μὲ μάτια σὰν γαρίδες
τοῦ ῥιχθῆκαν δι' νταβῆδες.

Βροντοῦς κωδούνια,
τεντόνουον ρουθόνια,
κοιμῶτων ἀγέλαια
γουργυλοῦν τὰ μάτια,

καὶ σπάζουν ὀμπρέλαις
καὶ πέφτουν κομμάτια.

Σηκόνονται χέρια,
μπαστούνια, μαγκούραις,
κι' ἔγώ μὲ μαχαίρις,
κι' ἔγώ μὲ κουμπούραις.

Κτυπάτε, κτυπάτε,
τὰ μούτρα σας σπάτε.
Πολίμους σὺν τότε
ξανὰ θὰ κηρύξω...
μπαμ μπουμ, πατριώται,
βαρδάζτε, θὰ ριζώ.

Δὶν θέλω Βουλή
μὲ σάχλα πολλή,
καὶ μούντζαις καὶ στρόντζαις καὶ φάσκαλα νάχη
ἐκείνος ποῦ θέλει
Βουλὴν τῶν ἐν τέλει
χωρὶς φαγομάρκα, βρεισιὰ καὶ μπερτζάχι.

Ἐγώ, Περικλέτο,
θεύλλας ζιτώ,
μπαστούνι, σπιλέτο,
Βουλῆς βογγητό,
καὶ λάβαν καὶ μύδρους καὶ λόγους τραγιεῖς,
καὶ σκάρτικα καπέλα κι' ὀμπρέλαις βρογῆς,
κι' ἄφροδες καὶ αἰλίους γλωσσῶν διακτύπων
καὶ βρόντους κωδῶνων καὶ πλῆθος λαφύρων,
καὶ κρίσεις μεγάλαις τῶν πρὶν ἐποχῶν,
καὶ μίσα ὅσῃν πάλιν
νὰ δῶ τὸν Βιτάλιν
γιακκάδες ὅ ἀρπάζῃ ἕψηλους Νομαρχῶν.

Ἐστῆς Βουλῆς τὰ θεωρεῖται σὺν κυριάρχος κι' ἔγώ
μὲ τὸ πλῆθος, Περικλέτο, τὸ κυριάρχον σφριγῶ,
καὶ τῆς δηρὸ γροθιάς μου δείχνω
μὲ πολλὴν βρασαμὸν ψυχῆς,
καὶ ὅτῃ σάλα μίσα ρίχνω
μὴν ὀμπρέλα τῆς βρογῆς,
ἄμωλῶ καὶ τὸ ραβδί μου μέσος ὅλους κι' ὅμοιον πάρη,
καὶ μακροθὲν πένω μέρος ὅσῃν κανυγὰ καὶ ὅτῃ σπληξάρι.

Ὅταν ἡ Βουλὴ, κασιδιῶ,
δίχως δυνατὸ βρεισιδι
μὲ σιγὴν καὶ φρονιμάδα πρὸς πολέμους δὲν ὀργῆ,
κι' ὅταν δεῖλοιο δὲν ἀπλώνῃ τὸ ζωνάρι γιὰ κανυγὰ,
τότε δ' αὐτὸ ἔπαρει το
τὸ Ρωμαῖκο, Σγαρίλο,
τότε κλειστον, Περικλέτο,
κι' ἔλα Ἐσπίλωσι ὅσῃν ἤλιο,
κι' ἄφροσ τιν δι' ἐκείνους ὀνωτηρίων νὰ γίνῃ,
ποῦ τὰ μάτια των δυσκόλω ὕπνος νῆδμους τὰ κλίνει.

Π.—Ποτὸς πόλεμος κι' ἐκείνος, Φασουλῆ μου παραπάπια...
καὶ τὰ σκόπια τὰ καπέλα ἔκτταξα μὲ τρόμον κι' εἶπα:
«τίνος νῆναι τὸ καστόρι; τίνος νῆναι τὸ ἕψηλό;
τὰ κρανία ποῦ τὰ βάζουν νάχουν τόχατε μαλαδί;

Κύτταξ, βρε Φασουλῆ μου, μὲ ἕψηλοκαπελαδεύρα...

μήπως εἶναι τοῦ Δραγοῦμι;

Φ.— Θὰ τὴν βάλω γιὰ φριγοῦρα.

Π.—Ἄμμι τοῦτο τὸ καστόρι;

Φ.— Φαίνεται τοῦ Καραπάνου.

Π.—Κι' ἡ ρεπούμπλικα ποῦ βλαπεί;

Φ.— Κανεῖνος ρεπουμπλικάνου.

Π.—Ἄμμι τοῦτο τὸ παλῆρ τίνος νῆναι προκομμένου;

Φ.— Ἴσως εἶναι κανεῖνος ἀντιπολιτενομένου.

Τὸ παλῆρ, βρε Περικλέτο, τὰ φοροῦν ἄριστορί,
ποῦ θυμόνουν κάθε τόσο καὶ τοὺς πιάνει τὸ μπουρί,
τὰ καινούρια τὰ φοροῦν ὅσοι πᾶν μὲ τὸ Δοβλίτι

καὶ ταμπολογοῦν ρουσφιτί.

Π.— Τώρα ψάξτε, πακαρδέλα,

μὲς ὅτῃ τὸσα τὰ καπέλα,

μήπως ἔβρε καὶ τοῦ Ρικακή τὴν περίφημὴ τὴν κούφις
νὰ τὴν βάλῃς νὰ σακιάσῃς τὰ μεγάλα σου τουλούφιρα.

Φ.— Νὰ τοῦ Κώστα Σκαυροπούλου τὸ καπέλο τὸ μεγάλο...

κύτταξ το, Περικλέτο, τοῦτο θῆναι δίχως ἄλλο.

Τόυχε φύγει μὲς ὅσῃν πάλιν

καὶ τὴν τόσην παραζάλην.

Τὶ χαρὰ μαζὶ... ἐν τῷ μίσῳ τῶν καπέλων τῶν ποικίλων

τὴν εὐθῆκα τέλος πάντων καὶ τῆς ἔριδος τὸν πῖλον.

Π.—Τὶ φιλοσοφίαν Κάλιλιτ κάθε πῖλος προκαλεῖ...

ὅμως ἔλα, Φασουλῆ,

νὰ μοιράσωμε καπέλα, νὰ μοιράσωμε κι' ὀμπρέλαις,

νὰ τῆς ἔχωμε ὅτῃ δρόμο σὺν μὲς βρέγουν ἡ Νεφέλαις.

Φ.— Συμφωνῶ μ' αὐτὸ ποῦ λίς,

κύττα κῦττα τί πολλαίς!

Πάρε κι' ἄφροσ κι' ἐμένα, Περικλέτο δυστυχεῖ...

πάρε μίαν γιὰ τὸν ἥλιο κι' ἄλλαις δηρὸ γιὰ τὴν βροχῆ.

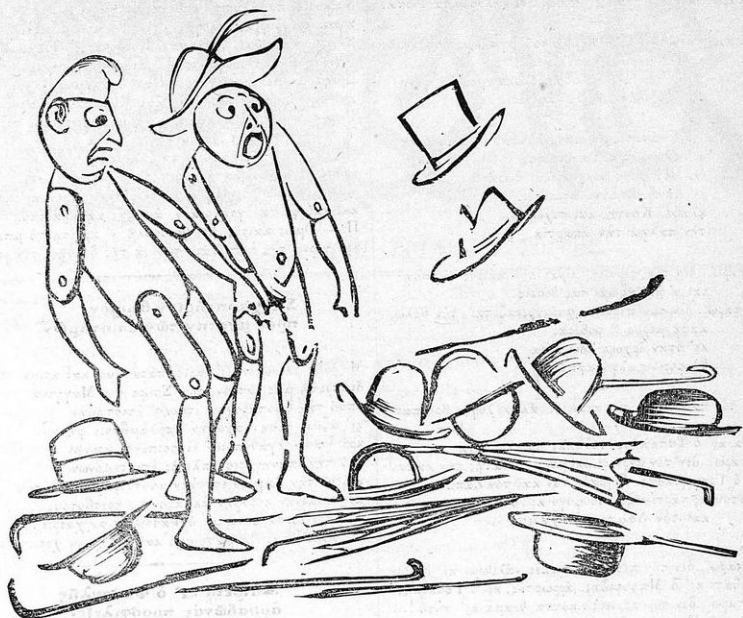
Π.— Πατρίς μου, δρασκίλα
ὀμπρέλαις, καπέλα,
καὶ τρέγς καὶ τρέγς
ὅσῃν Θράκην, ὅσῃν Αἴμον,
κι' ὡς λάφουρα βρέγς
καπέλα πολέμων.

Καὶ τότε, Πατρίς μου, ὅσῃν πάλιν ἐκείνων,
ὅπῃταν κρατοῦσα ρωμαϊκῶν πυρινῶν
τὸν δρόμον ἐπῆρες φυγῆς ὑπερτάτης,
ἐπάνω χρυσῶν πτελικῶν ἐπάτις,
κι' ἐμάξιμες στέμματα μὲ πρῆμοντα χεῖλην...
καὶ τότε πτελικῶν, καὶ σήμερα πτελοῖ.

Φ.— Ἐστῆς Βουλῆς τὴν παχὺδερμὴ ράχη
περπατῶντας ἡ Δόξα μονάχη,
μελετᾷ καθενὸς τὴν ὀμπρέλα
κι' ἕνα τρόπαιο νῆο φορεῖ,
καμωμένο μὲ τόσα καπέλα,
ποῦ τὰ κύλις πτεῖνας μπουρί.

Τίς ὁ δεύτερος τάχα κι' ὁ πρῶτος;
δὲν διακρίνεις τότε κανένα,
μὰ ἔκαπῶθηκε κάτω κι' ὁ Ζῶτος,
κι' ἄλλοι τόσο μὲ μούτρα σπακμένα.

Ἐχήμερξ ὅτῃ μάχη κάθε λεβεντόπουλο
μὲ τὸν Ἀλεξάνη καὶ μὲ τὸν Μπακῶπουλο,

και καθέννας έσκουζε: «πάει τὸ τσερβέλο μου, πάει τὸμπρελίνο μου, πάει τὸ καπέλο μου».

Κι' άκουγες φιλοφρονήσεις
κι' άβροστάτας διαχύσεις:
«νά! παληάνθρωπε, γαιδούρι,
και τομάρι πουλημένο»,
κι' έγινε πολλῶν ἡ μούρη
σάν παζάρι χαλασμένο.

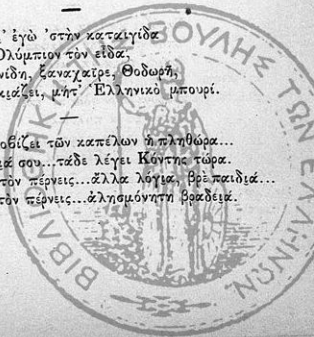
Κι' ἐγὼ καθὼς σουδάριον ἀνάμεσα τῆς πάλης
και τουρτουρίζων προφηνῶς
ἐφώναξα τοῦ καθενός:
«στὸν φωτογράφο πήγαινε τῆ φάτσα σου νὰ βγάλῃς,
και στείλε τὴν 'στουδς ἐκλογεῖς: ὡς ἀσφαλῆς τεκμήριον
πῶς ὄντως ἰθνομάρτυρος ἐπράβηξες μαρτύριον».

Μόν' ὁ γέρο-Κορδονίδης, ἀνωτάτη κορυφή,
πού γιὰ μάχαις και πολέμους δὲν τοῦ καιέται καρρὶ,

πού 'συνείθισε σὲ τέτοια και ταῦτί του δὲν ἰδρόνει
και σάν κι' άλλους δὲν κερώνει,
μόνον τούτος ἀπαθῆς,
ἴσος, ὄρθιος, εὐθύς,
ἐπισκόπει, Περικλέτο, τὰ μαχόμενα κοκώρια,
τῆς διαφορῆς ὀμπρέλαις, τὰ 'ψηλά και τὰ καστόρια,
κι' ἐβλεπε σάν άλλος Ζεὺς, Περικλέτο φαμφαρῶνε,
μὲ γαλήνην βεικὴν
τὴν ἀγρίαν συμπλοκὴν
τῶν χορτάτων 'Αχαιῶν και τῶν Τρῶων, πού δὲν τρῶνε.

Π.— Μὰ κι' ἐγὼ 'στὴν καταγίδια
σάν 'Ολύμπιον τὸν εἶδα,
χαῖρε χαῖρε, Κορδονίδη, ἔαναχαῖρε, Θεοδώρη,
μήτε Τούρκικο σὲ σκιάζει, μήτ' Ἑλληνικό μπουρὶ.

Τούτον μόνον δὲν φοβίει τῶν καπέλων ἡ πληθώρα...
ὅμως τέντωσε ταῦτίξ σου... τάδε λέγει Κόντης τώρα.
Θὰ τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...ἄλλα λογία, βρε παιδιά...
θὰ τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...ἀλχησμένητη βορδέξά.

Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...τοῦτον θέλω πρώτα πρώτα...
θὰ τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...πρόσμεινε νά λθοῦν τὰ Φῶτα.

Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...θὰ σοῦ βγάλωμ δουλειατικ
καὶ θὰ πείσω καπιλαιαίς.

Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...ὁμπλοκαυγιάς θὰ γίνη.
κι' ὁ Ροδόπουλος σ' ἀρίνει.

Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...πόρα ρόπαλο καὶ στόκος...
σοῦργε κι' ὁ Τσιριμώλο.
Θά σοῦ φέγωμ κι' ἄλλοι τῶρα
κι' ἄς τραβήξουν ἀστιά...
κλαίει, Κόντη, καὶ συγῶρα
τὴν παλρὰ τὴν ἀπαρτία.

Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...εἶναι πιά καιρός νὰ πείρη
καὶ ν' ἀλλάξωμ τὰς θέσεις.

Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...μού χρειάζεται, τὸν θέλω,
κατὰ μέρος ἢ φοβέρα,
κι' ὅταν ἔρχωμ' ἰδῶ πέρα
θὰ φορῶ παλρὸ καπέλο.

Φ.—Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...ἄλλα λόγια, βρε παι-
|διέ...

πάει τῶρα κι' ὁ Τυπᾶδος, σοῦθαλε τρικολοπιδιά.
Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις, καὶ μὴ μὰς πατῆς τὴν κάπα,
παίει κι' ὁ Γρηγοριάδης, ξέγραφέ τον καὶ τὸν Ζάππα,
Τζαννιτόπουλος παρτιντζα, σοῦργε κι' ὁ Καραγιάννης,
καὶ τὸν Ἀζμπρινιὰν χάνεις.

Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...πρέπει νά λθοῦμ κι' ἔμεϊς,
'στὸ κρεββάτι κι' ὁ Μπουφιδῆς, ἄρρωστος κι' ὁ Γαυλιμῆς.
Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...κῦττα θέαμα κι' αὐτό!...
κουβαλοῦν τὸν Τσαγκριδῆ γι' ἀπαρτία σηκατό.
Δὲν τὸν πέρνεις...θὰ τὸν πάρω μὴ βῆθ, μὴ παταράκ...
περιμένω καὶ τὸν Βούρτο, τὸν Μπασιά, τὸν Καλαμπάκα.

'Ακούω μούγγισμα φρικτὸν,
μπῆμ μποῦμ μικροὶ μεγάλοι...
λαμπρὸς φασφρόρος τὸν νυκτῶν,
ὁ Λεωνιδᾶς ψάλλει.

'Ο Ράλλης ὁ χρυσόκαλλος χρυσὰ σκορπίζει βελη,
ὁ Καραπάνος ἄπλωσε κολοσοσιατὰ σκέλη,
ὁ Θεωφῆς ἀγρίψι καὶ κάνει τὸν 'Οθέλλο,
μὲ κι' ὁ Δραγοῦμης—ὄχονοῦς!—
Ἡραίστου κρύβει κερανοῦς
μὲς 'στὸ 'ψηλὸ καπέλο.

Σκοῦζει καθέναν μας πουλί
'στὸν τόνο τὸν κλαψέρα,
ἄρχισε τῶρα νὰ 'μιλῆ
καὶ τῆς Βουλῆς τὸ ψέρι,
κρυφομιλοῦν ἰδῶ κι' ἐκεῖ,
κρῆσι ξανά πολιτικῆ,
βουίζει κάθε χαφρηνές,
καυγάς, ξεσθερίκαμα, φωνάτις,

ἕνας ἀπὸ τὴν στρογγυλὰ του πηγαινίει πρὸς τὴν ἄλλη
κι' ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς γυρνᾷ 'στὴν πρώτῃ πάλι,
πέφτει δὲν πέφτει, βρε παιδιὰ, τὸν πέρνει δὲν τὸν πέρνει,

'Αν-Βασίλης ἔρχεται, μὲ πῆτα δὲν μὰς φέρνει,
διάλωσις, παραλώσις, καθέναν ψθυρίζει,
κρασί καινούριος ἐκλογῆς καὶ πάλι μού μυρίζει,
βάλτε νὰ πιῶμ. ζήτω μας, Κορδόνος, 'Εληφάρου,
Ντελιγιαννο-Θωδοῦρακος, Τζωρτζ-Θιοτοκάρου,
Δραγοῦμ-Δελιγιώρακος, Ράλλο-Ζακμοῦφάρου,
καὶ σκέλαρος καὶ πόδαρος καὶ Καραπαναράραρος.
Γεῖά σου, μωρὲ Ρωμαῖκο, ψυχῆ μου, φῆς μου, τρέλλα,
μὰ τῶρα σῶνάς κι' αὐτὰ
τὰ λάφυρα τὰ ζηλευτά,
γιατὶ νὰ μένουμ κατὰ γῆς τόσα σορὰ καπίλα
μού φαίνεται, βρε Περικλῆ, πῶς εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο,
καὶ μὰξέψι τὰ 'γρήγορα ν' ἀνοίξῃς καπελαδικο.
Π.—'Ὅμως καιρός, βρε Φασουλῆ, ν' ἀρχίσῃ τὸ μπερτάχι,
καὶ γόρνα τῆς ὁμπειλαίς των νὰ τῆς διχθῆς 'στὴ ράχη.

Συγχαρητήριον θερμὸν πρὸς μύστην τῶν ἐπιστημῶν.

Μὲ ρόδα φαίνουμ κι' ἔμεϊς, παράσημα καὶ κρῖνα
διαπρεπῆ μας ἱατρῶν, τὸν Σπύρο τὸν Μαγγινα,
ὅπου τὴν ζωσάροχον ἐτιμῶν' ἐπιστήμονα,
κι' ἄξιος τῶσαν ἀγαθὴν ἀπολαμβάνει σφῆμιν,
καὶ δρᾶν ἀγαθοποιῶν εἰκοσιπέντε χρόνων
τοῦ τὴν ἑκατηγήριος πλειὰς ἐπιστημῶν,
καὶ μὴ τὴν δῆφην ἑστῆσαν μουστοκαρούς αὐτοῦ
ἀργυρομῆνιν κορυφῆν ἀκμάζοντα περιεῦθου.
Διὸ τὸν ἰορτάζοντα κι' ὁ Φασουλῆς συγχαίρει
κι' ἀσπάζεται θαυματοεργὸ καὶ τιμητικὸν χερί.

Χαιρετῆ κι' ὁ Φασουλῆς ἀρραβῶνας προσφιλεῖς.

Χίλιες εἰχαίς 'στὸν Νίκο μας, χίλιες εἰχαίς 'στὸν Βλάμη,
ποῦ κρύβει μίσσα 'στὴν καρδιὰ χρυσὴ πειρούσια,
ἐπιθαλάμιον γι' αὐτὸν ὁ Φασουλῆς θὰ κάμη,
ποῦ τῶρ' ἀρραβωνιάστῃμ μὲς 'στὴν Κυπριασία
Εἰσαγγελίους προσφιλοῦς ἀτίμητο πετράδι,
μὲ τὴν Ραμίαν δηλαδῆ, κόρην Δημητριάδ.
'Ἐλα «Ρωμῆ», μὲ στέφανα τὸ στέφανα τὸν ρανέ,
καὶ πάντα μῆνας μελίτος ὅλ' ἢ ζωῆ των νῆσαι.

Καὶ καμπόδιας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὸ Λούβρο τὸ περίφημο, τὸ κοσμοεξακουστό,
θερμάτα πρὸς ὅλους σας τὸ Λεωνανιστό.
Αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος μὲ τοῦτα ποῦ κάνει
ἀραινοῦκος καὶ θηλυκοῦς κι' ἐρίτος θὰ τρελλάνη.
'Ἐπῆγε καὶ 'στὴν 'Εκθεσι, καὶ μὲς' ἀπ' τὸ Παρίσι
ὄλου τοῦ κόσμου τοὺς συμφοῦς μὰς ἔχει κουβαλήσει,
ποῦ δωδεκάδιπλος «Ρωμῆρος» ἄρραθ' πῶς δὲν ἀρκεῖ
νὰ γράψῃ πόσα πράγματα λαμπροκοποῦν ἐκεῖ.
Δὲν 'βρίσκονται καλλίτερα, δὲν 'βρίσκονται 'θρηνώτερα...
'στὸ φύλλον μας τὸ προσεγῆς θὰ 'ποῦμα περισσώτερα.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἐριθὸς τριανταετρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.